

[Indenrigsministeren.]

Taktik, og jeg maa have Lov til at advare imod den, for jeg tror ikke, det bliver til Gavn for Lovgivningsarbejdet og dermed heller ikke for Landet, hvis man vil indføre den Taktik. Og da jeg heller ikke tror, det vil være til Gavn for selve det Parti, der indfører den, vil jeg gerne slutte disse Bemærkninger til Venstres ærede Ordfører med at tilbyde min Medvirkning til Samarbejde om eventuelle Ændringer i Lovforslaget, som maatte være ønskelige til Klaring af det ene og det andet Punkt, men ud fra det Grundsynspunkt, at der i Folketinget er sluttet en Overenskomst mellem Regeringspartierne og et Parti, der hedder Venstre, hvoraf det ærede Medlem er Medlem.

Til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Fritze Teisen) vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. For det første vil jeg modsige det ærede Medlem, naar det fremhæves, at der i 1925 skulde have været Enighed mellem alle Partier om, at den da vedtagne Lov skulde være den sidste Boliglov. Noget saadant har der ikke været Enighed om, og det vilde ogsaa være taabeligt, hvis politiske Partier erklærede, at deres Stilling paa et Punkt, der laa 6 Aar frem i Tiden, var afgjort, altsaa uden Hensyn til, hvordan Forholdene til den Tid maatte være.

I Anledning af en Bemærkning af det ærede Medlem om Fremkomsten af det Forslag, der nu foreligger, vil jeg gerne oplyse, at det ikke er rigtigt, at der skulde have været særligt Jag med at faa denne Overenskomst sluttet i Folketinget. Nej, det første Ændringsforslag stillede den 29. Januar, og Udvalget sluttede sit Arbejde den 20. Februar. Jeg maa ogsaa sige, at jeg hverken fra et juridisk eller et almindeligt Synspunkt ser noget mærkeligt i den Bestemmelse, der er indføjet i § 1, og som giver den Lejer, der rejser en Aagersag, et længere Opsigelsesvarsel end det sædvanlige, thi alle, der kender de praktiske Forhold i Provinsen, hvor man jo kun har Aagerlovgivningen, ved, at det ikke saa sjældent hænder, at en Lejer anlægger Sag mod en Ejer for Lejeaager, og at man maa erkende, at Lejen er ganske urimelig, men dog ikke saa høj, at Domstolene kan statuere, at der foreligger egentlig Aager. I saa Fald bliver Ejeren altsaa ikke dømt, men meget ofte maa Lejeren i saadanne Tilfælde, hvor der har været Grund til at indanke Sagen for Domstolene og faa den afgjort, finde sig i Forfølgelse fra Ejers Side — det kan jeg godt sige —

fordi han har vovet at anvende Lovens Aagerbestemmelser, idet han bliver opsagt med korteste Varsel. Den Bestemmelse, der her er indsat, er et Forsøg paa at dæmme lidt op imod en saadan Forfølgelse.

Det ærede Medlem omtalte dernæst § 3, sidste Stykke, der omhandler Retsagerne, og gik meget stærkt — jeg forstod ud fra et juridisk Synspunkt — mod denne Bestemmelse. Det undrer mig noget, idet Bestemmelsen, saa vidt jeg ved, er enslydende med en Bestemmelse, der findes i den gældende Huslejelov, og som det ærede Medlems Parti i sin Tid har været med til at forme, og der mig bekendt ikke paa dette Omraade har været nogen Vanskelighed i de forløbne 6 Aar. Noget lignende gælder forskellige Bemærkninger af det ærede Medlem vedrørende § 5, kritiske Bemærkninger om Bestemmelser, som staar i den gældende Huslejelov og har været anvendt i 6 Aar. Det undrede mig ogsaa, at det ærede Medlem, der, saa vidt jeg ved, er Jurist, kunde fremkomme med en Bemærkning som den, at det Forligsraad, jeg havde tilsigtet, var Huslejenævnene om igen. Hvordan kan det ærede Medlem faa sig selv til her fra Talerstolen at sige noget saadant, naar det ærede Medlem dog ved, at Forligsraadet, som det ligger i Navnet, kun skulde have en mæglende Myndighed, medens Huslejenævnene har en afgørende Myndighed?

Endvidere fremkom det ærede Medlem med en Betragtning, der skulde vise, at der i Øjeblikket umuligt kunde være Boligmangel i København. Jeg synes, at enhver, hvad enten han har studeret disse Forhold eller ej, ved at gaa ud i Byen maa kunne se, hvor mange ledige Lejligheder der findes, og deraf slutte, om der er Boligmangel eller ikke. Boligmangel vil sige, at der er for faa Lejligheder, og alle, som har en lille Smule Begreb om Boligforhold, er indforstaaet med, at man i en Storby som København maa regne med, at der er Boligmangel, indtil det Tidspunkt kommer, da der i hvert Tilfælde er et Par Procent Lejeledighed. Det ærede Medlem ved, at der praktisk talt ingen ledige Lejligheder findes for Tiden, og at det Byggeoverskud, der er Tale om i den kommende Tid, langt ud i Fremtiden straks vil være optaget. Skönt det foreligger aabenlyst for enhver, der vil bruge sine Øjne, at en saadan Boligmangel er til Stede, søgte det ærede Medlem ikke des mindre at bevise ud fra en Statistik, at en saadan Bolignød kunde ikke være til Stede, for, siger det ærede Medlem, der er virkelig i Dag lige saa mange, ja, flere Lejligheder i Forhold til Be-